

KALENDARIUM HISTORII ARCADII

8 tys. lat p.n.e. - przybycie pierwszych ludzi na Neokontynent. Dotarli oni na zachodnie wybrzeże kontynentu ljuż poprzez szereg wynurzonych wówczas wysepek. Na miejscu zetknęli się oni z dość nieprzyjaznym klimatem i groźnymi zwierzętami. Głód ograniczał tempo rozwoju populacji. Dotarcie do wschodniego brzegu kontynentu zajęło kolejne 3 tysiące lat.

1 tys. lat p.n.e. - część plemion na wschodnim wybrzeżu (na terenie obecnych stanów Tropic, New Olympia i Dyskryktu Centralnego) zaczyna prowadzić osiadły tryb życia i uprawiać rolnictwo. Prowadzone przed laty badania archeologiczne zostały przerwane przez upadek NUPIA, ale prawdopodobnie wkrótce zostaną wznowione. Dotychczas wszystkie stanowiska archeologiczne przypisuje się do tzw. Kultur Wschodniego Brzegu, ale archeologowie dostrzegają ich wewnętrzne zróżnicowanie i prowadzą dyskusje na temat ich umownego podziału.

300 r. p.n.e. - najstarsze odnalezione artefakty wskazują, że wówczas część plemion na zachodnim wybrzeżu zaczęło prowadzić osiadły tryb życia. Pomędzy kulturami na dwóch skrajach kontynentu prawdopodobnie nie występowały żadne kontakty. Środkowa część Neokontynentu wciąż zamieszkała była przez koczowników.

400-900 r. n.e. - rozkwit cywilizacji Palmalów na części terytorium obecnego stanu Tropic. Palmale wznowili pierwsze, niewielkie i dość prymitywne, miasta na Neokontynencie. Prawdopodobnie poszczególne państwa były od siebie niezależne, toczyły się pomiędzy nimi konflikty zbrojne. Rozwijała się wymiana handlowa, nie tylko pomiędzy miastami-państwami palmalskimi, ale także z innymi mieszkańcami wschodniego wybrzeża. Cywilizacja podupadła na skutek najazdów koczowników.

800-1200 r. n.e. - rozkwit cywilizacji Kamelów na południe od obecnego stanu New Olympia. Niewykluczona jest inspiracja rozwiązaniami zastosowanymi na terenach Palmalów, których ekspedycje handlowe docierały na tereny Kamelów. W tej cywilizacji również poszczególne miasta nie utworzyły jednolitego organizmu państwowego.

1300-1700 r. n.e. - rozkwit cywilizacji Apaczów na zachodnim wybrzeżu. Prawdopodobnie brak jakichkolwiek związków z cywilizacjami Palmalów i Kamelów. Jedyna rozwinięta cywilizacja z którą mieli okazję spotkać się biali przybysze.

1421 r. n.e. - nandyjska wyprawa dociera na zachodnie wybrzeże Neokontynentu, nie natyka się jednak na żadnych ludzi. W kolejnych latach odbyły się jeszcze dwa rejsy, ale ze względu

na trudną sytuację w Cesarstwie oraz dużą odległość, nie rozpoczęto kolonizacji, ani nie ogłoszono publicznie faktu odkrycia nowego lądu.

1625 r. n.e. - suderlandzka wyprawa dociera na wschodnie wybrzeże. Data będąca symbolicznym początkiem kolonizacji suderlandzkiej. Suderlandczycy w tym czasie dysponowali już statkami pozwalającymi na bezpieczne i regularne rejsy. Nawiązano kontakty handlowe z Kulturami Wschodniego Brzegu.

1634 r. n.e. - pierwsza stała baza suderlandzka na Neokontynencie, faktoria handlowa Arcadia na terenie dzisiejszego D.C. Na czele osady stali wojskowi gubernatorowie.

1645 r. n.e. - po upowszechnieniu się informacji o nowym kontynencie, na zachodnie wybrzeże dociera ekspedycja brodryjska, złożona w dużej mierze z Nandyjczyków (Nan Di od 1610 r. wchodziło w skład Brodrii). Ekspedycja natyka się na nieco podupadłą już cywilizację Apaczów. Nie doszło do rozpoczęcia kolonizacji brodryjskiej ze względu na problemy wewnętrzne.

1670 r. n.e. - Suderland powołuje do życia Terytorium Arcadii. Początek aktywnej kolonizacji oraz konfliktów z Aborygenami.

ok. 1670-1800 - wojny aborygeńskie. Seria konfliktów pomiędzy przybyszami z Suderlandu (a następnie także innych państw) a rdzenną ludnością Neokontynentu. W ich wyniku Aborygeni zostali wypchnięci w głąb kontynentu. Początki procesu przyjmowania kultury kolonizatorów przez ludność miejscową.

1685-1732 - wysiedlenia protestantów z Suderlandu do Arcadii. Cieszący się ogromnymi wpływami Kościół Rotryjski doprowadził do zorganizowanej akcji wypędzania mniejszości religijnych do kolonii. Wspólnoty protestanckie odegrały ogromną rolę w procesie zasiedlania kontynentu, z biegiem czasu nawracając nie tylko katolickich przybyszów, ale i Aborygenów. Reformatorzy pełnili także główną rolę w gospodarce Terytorium Arcadii.

1728 - wydzielenie z Terytorium Arcadii drugiej jednostki administracyjnej - Terytorium Utopii, obejmującej południową część Wschodniego Wybrzeża.

1730 - Akt o Administracji Kolonialnej. Władza nad Terytoriami została przekazana w ręce władz cywilnych. Gubernatorzy powoływani byli bezpośrednio przez Króla Suderlandu.

Lata 30. XVIII w. - początek skarlandzkiej kolonizacji na południowym wybrzeżu.

1785-1792 - wojna suderlandzko-skarlandzka, zakończona wyznaczeniem granic na Neokontynencie. Skarlandowi wyznaczono 15% kontynentu na południowym zachodzie, zaś Suderlandowi 50% kontynentu we wschodniej i środkowej części. 35% zamieszkałe głównie przez Aborygenów (m.in. Apaczów) pozostało terytorium bez przynależności państwowej.

1790 - władze suderlandzkie w zamian za aktywny udział mieszkańców kolonii w walkach ze Skarlandem ogłosiły Akt o Samorządzie Kolonialnym. W terytoriach Arcadii i Utopii powołano

Zgromadzenia Terytorialne, decydujące o sprawach nieuregulowanych przez władze centralne.

1797 - powołanie do życia Terytorium Oceanii w północno-wschodniej części kontynentu.

1818 - powołanie do życia Terytorium Heartlandu, obejmującego tereny śródlądowe, które wchodziły w skład suderlandzkiej strefy wpływów na mocy traktatu pokojowego ze Skarlandem.

1842-1846 - wojna z Apaczami, zakończona podbojem połowy terenów kontrolowanych dotychczas przez Aborygenów. Na nowych ziemiach powołano Terytorium Dzikiego Zachodu.

1848-1856 - wojna ze Skarlandem i Apaczami. Skarland zaprotestował przeciwko aneksji terenów apaczowskich, a po zignorowaniu ich protestów zawarł pakt z Apaczami i rozpoczął wojnę. Konflikt zakończył się zwycięstwem Suderlandu. W następstwie wojny Suderland panował nad 80% kontynentu, a wpływy Skarlandu i Apaczowa wynosiły po ok. 10%.

1859 - Akt o Konfederacji. Władze suderlandzkie przychyliły się do wniosku Zgromadzeń Terytorialnych i powołały Konfederację Terytoriów Neokontynentu. Władza ustawodawcza należała do Zgromadzenia Neokontynentalnego (za wyjątkiem spraw zastrzeżonych dla władz centralnych), natomiast władza wykonawcza należała wciąż do urzędników powoływanych przez władze centralne - Gubernatorów Generalnych.

1863 - Akt o Zasiedleniu Konfederacji. Ułatwienie migracji na Neokontynent ludzi spoza Suderlandu. Najchętniej z możliwości tej korzystali Ederlandczycy oraz Dreamlandczycy.

1870 - Akt o Samorządach. Dotychczasowe terytoria zostały przekształcone w autonomiczne stany, uzyskując duże uprawnienia w kwestiach wewnętrznych oraz gospodarczych.

1877 - Rozszerzenie praw wyborczych z 3% do 10% dorosłych mężczyzn. Decyzja ta była efektem żądań klasy średniej dotyczących zwiększenia jej wpływu na losy Konfederacji.

1885 - wykupienie od Skarlandu jej części Neokontynentu.

1888-1890 - ostatnia wojna z Apaczami. Całość kontynentu znalazła się pod władzą Konfederacji, wciąż jeszcze zależnej od Suderlandu.

1893 - Powstanie Międzystanowej Unii Związków Zawodowych. Pierwsza z wielkich fali strajków w Konfederacji.

1898 - Deklaracja Niepodległość Konfederacji Stanów Neokontynentu. Decyzja ta spowodowana została uciążliwością obciążeń podatkowych ze strony Suderlandu, a także dążeniem elit Konfederacji do pełnej samodzielności. Chcąc pozyskać poparcie społeczne i rekrutów, Kongres przyznał prawa wyborcze wszystkim piśmiennym mężczyznom (ok. 70%) oraz obiecał związkowcom poprawę warunków pracy oraz zarobków.

1898-1905 - wojna o niepodległość. Suderland podjął decyzję o zbrojnej interwencji w obronie

swoich posiadłości kolonialnych. Część wojsk Konfederacji stanęła po stronie metropolii, która przeciągnęła na swoją stronę także Apaczów (i część innych Aborygenów) oraz Skarlandczyków. Długa i trwała wojna została wygrana przez Arcadyjczyków w dużej mierze dzięki poświęceniu średnich i niższych warstw społecznych.

1905 - przyjęcie nowej nazwy państwa: Konfederacja Stanów Arcadii. Kongres uznał, że w wyniku wojny ukształtował się nowy naród: Arcadyjczycy.

1908 - uchwalenie Konstytucji Konfederacji. Ustawa zasadnicza była bardzo liberalna, jak na swoje czasy. Gwarantowała równość wszystkich obywateli wobec prawa oraz powszechne prawa wyborcze, a także prawa socjalne.

1909 - pierwsze wybory prezydenckie. Już w pierwszej turze zwyciężył bezpartyjny weteran wojny o niepodległość gen. Thomas Hopper. Hopper pozostawał głową państwa do 1919 roku. W tym czasie nie istniał jeszcze klasyczny system partyjny. Wielu deputowanych do Kongresu nie reprezentowało żadnych stronnictw politycznych i było po prostu szanowanymi członkami lokalnych społeczności.

1916 - Akt o Pojednaniu. Przywrócenie Skarlandczykom pełni praw politycznych i obywatelskich oraz uznanie ich prawa do kultywowania swoich tradycji oraz języka w regionach, które zamieszkiwali. W tym czasie 15% Arcadyjczyków miało pochodzenie skarlandzkie.

1919 - w wyborach prezydenckich wygrywa William Summer z Partii Postępowej.
1920 - początek polityki Nowego Otwarcia (New Opening). Wprowadzenie zasad niemal nieograniczonego wolnego rynku doprowadziło do ogromnego wzrostu gospodarczego, ale i pogłębienia nierówności społecznych.

1923 - przyznanie praw wyborczych kobietom.

1925 - Traktat z Suderlandem. Nawiązanie stosunków dyplomatycznych, oficjalne uznanie przez Suderland niepodległości Arcadii. Obie strony obwieściły chęć utrzymywania bliskich i pokojowych relacji opartych na wspólnej historii i dziedzictwie kulturowym. Lata 20. XX w. - masowa imigracja do Arcadii, zwłaszcza z Dreamlandu oraz Nan Di. W połączeniu z wyżym demograficznym pozwoliła na znaczne zwiększenie liczby ludności państwa. To z kolei spowodowało objęcie osadnictwem terenów dotąd bezludnych.

1929 - w wyborach prezydenckich zwycięża Albert Harris z Partii Narodowej.

1930 - ograniczenie imigracji. Wprowadzenie kwot imigrantów dla poszczególnych regionów świata.

1932 - ogłoszenie doktryny izolacjonistycznej przez prezydenta Harrisa. Arcadia zobowiązała się do nieingerencji w sprawy Starego Świata oraz nieuczestniczenia w sojuszach politycznych i wojskowych.

1935 - Kongres ogłosił Akt o Równouprawnieniu, przyznający pełne prawa obywatelskie Aborygenom. Weto prezydenckie spowodowało niewyższenie Aktu w życie oraz masowe protesty, które objęły zwłaszcza Zachodnie Wybrzeże.

1935-1937 - rebelia Apaczów. Prezydent Harris podjął próbę siłowego stłumienia powstania. W 1936 przywódca zginął w zamachu zorganizowanym przez lewicową organizację Przyszłość.

1937 - wybory prezydenckie wygrywa Alex Cleveland z Partii Postępowej. Jedną z jego pierwszych decyzji było podpisanie Aktu o Równouprawnieniu oraz zawarcie porozumienia z rebeliantami. Na jego mocy na terenach zamieszkałych w większości przez Aboryganów powołana do życia stan Apaczowo.

1938 - inauguracja polityki Nowej Nadziei (New Hope). Protekcyjna polityka rządu w stosunku do terenów słabo zaludnionych dała niższym warstwom społecznym szansę na rozpoczęcie lepszego życia. Przeprowadzono także politykę masowej elektryfikacji oraz budowy autostrad i linii kolejowych, obejmujących również regiony dotychczas pomijane. Poluzowano ograniczenia dotyczące migracji.

Lata 40. XX w. przeszły do historii jako Szczęśliwa Dekada (Happy Decade).

1947 - w wyborach prezydenckich wygrywa Charles Stevenson z Partii Postępowej.
1950 - na jaw wyszła gigantyczna afera finansowa, która ujawniła nadużywanie władzy przez prezydenta Stevensona oraz innych polityków Partii Postępowej. Prezydent zdecydował nie podawać się do dymisji, co wywołało gigantyczną falę protestów. Przegrał z kretesem w następnych wyborach.

1952 - w wyborach prezydenckich wygrywa Richard Sherman z Partii Socjalnej.

1952 - przywrócenie restrykcyjnej polityki imigracyjnej. Od lat 50. spadać zaczyna przyrost naturalny wśród białej ludności, przy niezmiennie wysokim przyroście naturalnym wśród Aborygenów. Zaobserwować można także jednoczenie się różnych, niespokrewnionych ze sobą grup Aborygenów wokół wspólnej autoidentyfikacji apaczowskiej.

Lata 50. XX w. przeszły do historii jako Spokojna Dekada. Rządy Partii Socjalnej doprowadziły do zmniejszenia nierówności społecznych oraz upowszechnienia własności. Rozwijały się przedmieścia oraz prowincja. Poprawiła się sytuacja warstw niższych, w tym także

Aborygenów. Wśród ludności rodzimej rozwijały się dwa nurty: asymilacyjny oraz tożsamościowy.

1958 - wybory prezydenckie wygrywa Julian Kelly z Partii Socjalnej. Próbował on kontynuować politykę swojego poprzednika, niestety miał mniej szczęścia, bowiem w trakcie jego kadencji wybuchł poważny kryzys gospodarczy.

1960-1964 - Czarny Kryzys. Załamanie gospodarcze doprowadziło do zachwiania wiarą społeczeństwa w Arkadyjski Sen. Wzrosło poparcie dla radykalnych ruchów politycznych. Od tego okresu rozpoczęła się radykalizacja aborygeńskich tożsamościowców, ale pojawił się także nowy rasizm pośród białych.

1963 - zwycięstwo w wyborach prezydenckich odnosi Albert Hicks z Partii Narodowej. Jego receptą na kryzys gospodarczy było zerwanie z programami socjalnymi rozpoczętymi w poprzednich dekadach. Zasłynął on także z negatywnego stosunku do emancypacji Apaczów. Elity intelektualne miały negatywny stosunek wobec tej prezydentury, jednak większość białego społeczeństwa popierała jego politykę.

1969 - masowe protesty w całej Arcadii. Rozpoczęły się w miastach uniwersyteckich, ale szczególną siłę przybrało wśród Apaczów oraz osób pochodzenia skarlandzkiego, które uważały, że są dyskryminowane politycznie oraz ekonomicznie. Lata 70. XX w. określone zostały mianem Dekady Ołowiu. Narastały niepokoje na tle socjalnym oraz rasowym. Rozwijała się przestępczość zorganizowana. Pomimo tego gospodarka rozwijała się, a przeciętny poziom życia w Arcadii nie odbiegał od standardu innych państw rozwiniętych.

1973 - w wyborach prezydenckich sukces odnosi kolejny kandydat Partii Narodowej, John Green. Wybory całkowicie zbojkotowali Apacze, ale także duża część Skarlandczyków oraz innych mniejszości narodowych. Nowa głowa państwa nie została uznana przez stan Apaczowo oraz szereg mniejszościowych organizacji.

1975 - niespływanie podatków ze stanu Apaczowo oraz niechęć do rozpoczynania kolejnej wojny domowej skłonił rząd do poszukiwania kompromisu z przeciwnikami politycznymi. Efektem rozmów była tzw. umowa dobrej woli, która przyznawała samorządom zamieszkanym w większości przez mniejszości narodowe (głównie Apaczów i Skarlandczyków) większą swobodę niż innym jednostkom.

1976 - liczne organizacje mniejszościowe powołały Koalicję Przyszłości. Jej celem było legalne i demokratyczne przejęcie władzy. Z szacunków Koalicji wynikało, że ok. 40% społeczeństwa stanowi jej potencjalny elektorat. Liczono, że wspólnie z postępową częścią białych Arkadyjczyków (część intelektualistów rzeczywiście poparła przyszłościowców) uda się wygrać wybory i przekształcić Arcadię. Organizacja poniosła jednak nieznaczny klęskę w wyborach prezydenckich w 1977 r., który ponownie wygrał Green. Doprowadziło to do odrodzenia się tendencji separastycznych.

Długa połowa lat 70. poza narastaniem konfliktów wewnętrznych, przyniosła także poprawę sytuacji gospodarczej kraju. Skorzystała z tego przede wszystkim biała ludność miejska, zwłaszcza na Wschodnim Wybrzeżu, jednak inne grupy społeczne też odczuła poprawę. Być może ten czynnik utrzymywał wciąż spójność państwa i powstrzymywała rewolucję. 1982- wzrost poparcia dla Koalicji Przyszłości, która w wyborach do Kongresu zdobyła 43% poparcia, skłoniło wszystkie partie establishmentowe do wystawienia wspólnego kandydata na prezydenta. Zdecydowano się na poparcie profesora Allana Michela, bezpartyjnego, choć luźno związanego z Partią Socjalną. Udało mu się odnieść nieznaczne zwycięstwo nad kandydatem opozycji.

Niewielkie różnice w wyborach, połączone z niekorzystnymi dla białych tendencjami demograficznymi oraz trwającą wciąż, pomimo ograniczeń, migracją, postawiły elity polityczne przed trudnym wyborem. Mogli pogodzić się z tym, że Koalicja Przyszłości w końcu przejmie władzę, albo odrzucić demokrację. Lewe skrzydło Partii Socjalnej oraz część liberałów z Partii Postępowej skłaniało się do poszukiwania trzeciej drogi - porozumienia z Apaczami oraz ich koalicjantami.

1985 - I Neokontynentalny Zjazd Ludowy w którym wzięli udział kongresmeni i członkowie legislatur stanowych, sympatyzujący z linią polityczną Koalicji Przyszłości. Zjazd nie podjął żadnych przełomowych kroków, ale został odebrany przez establishment jako groźba stworzenia konkurencyjnego Kongresu w krytycznej sytuacji.

1986 - II Neokontynentalny Zjazd Ludowy, w którym tym razem wzięli udział także niektórzy politycy Partii Socjalnej i Partii Postępowej. W proteście zwolennicy Partii Narodowej zorganizowali masowe protesty na ulicach największych miast. Do uspokojenia sytuacji przyczynił się prezydent Allan Michel, który wygłosił słynne orędzie "Wszyscy jesteśmy Arcadyjczykami".

1987 - reelekcja Allana Michela. Nowy prezydent, niejako zmuszony przez sytuację, zapoczątkował politykę Sprawiedliwego Ładu, mającą zmniejszyć dysproporcje pomiędzy różnymi regionami kraju oraz różnymi grupami społecznymi. Polityka przyniosła pewne efekty i doprowadziła do tymczasowego zmniejszenia napięć społecznych.

1988 - III Neokontynentalny Zjazd Ludowy wyraził poparcie dla Sprawiedliwego Ładu.

1992 - w wyborach prezydenckich po raz pierwszy wygrywa Apacz, Mato Thunderhawk, reprezentujący Koalicję Przyszłości. Nowy prezydent zapowiada kontynuację i pogłębienie polityki Sprawiedliwego Ładu, ale też deklaruje, że nie będzie rewolucjonistą i uszanuje dorobek cywilizacyjny, w tym prawny, Arcadii. Partia Socjalna i Partia Postępowa pogodziły się z tą prezydenturą, natomiast Partia Narodowa zapoczątkowała serię protestów oraz akcji antyprezydenckich, często niezgodnych z prawem.

Lata 90. przeszły do historii jako Ostatnia Spokojna Dekada. Dziesięcioletnia (1992-2002) prezydentura Thunderhawka spełniała oczekiwania Apaczów oraz innych mniejszości, a jednocześnie nie naruszała dobrostanu białych Arcadyjczyków. Programy socjalne oraz modernizacja Zachodniego Wybrzeża i stanów środkowych wiązały się z ogromnymi kosztami, ale budżet był w stanie je udźwignąć.

2001 - seria zamachów bombowych zorganizowanych przez organizację terrorystyczną Białe Jastrzębie, związaną ze skrajnym skrzydłem Partii Narodowej. Ataki wymierzone były w dzielnice zamieszkałe przez Apaczów, budynki Koalicji Przyszłości oraz związanych z nią stowarzyszeń oraz budynki rządowe. Zginęło wiele osób. Ataki terrorystyczne doprowadziły do masowych zamieszek w całym kraju. Gdy gwardia stanowa Dystryktu Centralnego odmówiła obrony Kongresu i siedziby Prezydenta, Mato Thunderhawk uznał to za bunt i podjął decyzję o ewakuacji do stanu Apaczowo.

2001 - IV Neokontynentalny Zjazd Ludowy ogłasza powstanie Neokontynentalnej Unii Stanów. Jednocześnie kadłubkowy Kongres w Neocity, z przedstawicielami Partii Narodowej oraz nie wszystkimi kongresmenami z Partii Socjalnej i Partii Postępowej, dokonał impeachmentu Thunderhawka i wyboru nowego prezydenta. Tym samym obie strony konfliktu zerwały ciągłość prawną. Oba rządy rościły sobie prawa do całego terytorium Neokontynentu. Nie dochodziło jednak do regularnych walk, ponieważ władze stanów środkowych, wykorzystując gwardie stanowe, stłumiły zamieszki i aresztowały ich prowodyrów z obu stron barykady, a jednocześnie nie zajęły wiążącego stanowiska w konflikcie pomiędzy Kongresem a Zjazdem. Obie strony starały się uzyskać ich przychylność. Jednocześnie dochodziło do prób mediacji pomiędzy zwaśnionymi stronami, jednak nie przynosiły one poważniejszych efektów. Z każdym miesiącem podział kraju utrwalał się. Funkcjonowało dwóch prezydentów, dwa gabinety, dwa parlamenty, dwa sądy najwyższe. W dodatku niezdecydowane stany zaczęły funkcjonować jako quasi-państwa, uzurpując sobie przymioty suwerenności.

Lata 2001-2013 - Rozbicie Neokontynentu. Równoległe funkcjonowanie Apaczowa, Arcadii oraz lawirujących "stanów środkowych". Obie strony inwestowały przede wszystkim w armię, obawiając się rychłego rozpoczęcia pełnoskalowej wojny domowej. Sytuacja gospodarcza pogarszała się, a wraz z nią nastroje społeczne.

W Arcadii przez cały ten okres władzę sprawowała Partia Narodowa, a główną siłą opozycyjną pozostawała Unia Ludowa, powstała na skutek połączenia Partii Socjalnej i Partii Postępowej. Opozycja zajmowała bardziej kompromisowe niż rząd stanowisko w kwestii konfliktu z Apaczami.

W Apaczowie również ukształtował się system dwupartyjny. Koalicja Przyszłości rozpadła się na Czerwony Front oraz umiarkowaną Unię Jedności.

2004 - Deklaracja Pokoju - grupa stanów środkowych deklaruje swoją neutralność w konflikcie oraz oświadcza, że wojska żadnej ze stron nie mogą wkraczać na ich terytorium. Dzięki

postawie tych stanów konflikt pomiędzy Apaczowem i Arcadią nie przerodził się w otwartą wojnę

2012- Apaczowo przekształca się z Neokontynentalną Unię Plemion Indiańskich Apaczowa. Jednocześnie rozpoczynają się rozmowy ze stanami środkowymi w sprawie odbudowy konfederacji. Zjednoczenie popiera także Unia Ludowa z Arcadii. Coraz większa część Arcadyjczyków dostrzega negatywne strony Rozbicia Neokontynentu, takie jak postępująca pauperyzacja, utrata rynku zbytu oraz spadek prestiżu państwa.

2013 - w wyniku rozmów zjednoczeniowych na terenie całego kontynentu powstaje Neokontynentalna Unia Państwa Integracyjnie Autonomicznych. Choć antagonizmy pomiędzy białymi Arcadyjczykami a Apaczami wciąż są silne, podjęto decyzję o stworzeniu wspólnego państwa, w ramach którego poszczególne części zachowały znaczną autonomię.

Pierwsze lata funkcjonowania NUPIA przyniosły poprawę sytuacji ekonomicznej oraz złagodzenie konfliktów.

2020 - seria kataklizmów nawiedziła Neokontynent. Pokazał on nieefektywność władz państwowych i zapoczątkował dekompozycję NUPIA. Pod koniec roku państwo zawarło traktat sojuszniczy z Republiką Bialeńską, która podjęła próbę pomocy swojemu wieloletniemu sojusznikowi. Niestety starania spełzły na niczym.

2022 - ostateczny upadek NUPIA po dwuletnim kryzysie. Początek okresu anarchii, trwającej do powstania Konfederacji Stanów Arcadii, a na pozostałej części Neokontynentu do dziś.